Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων του προσφεύγοντος.

Bahlmann Pescatore Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο, στις 30 Μαΐου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

K. Bahlmann

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CARL OTTO LENZ ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Η υπόθεση επί της οποίας αναπτύσσω σήμερα τις προτάσεις μου αφορά την πλήρωση θέσεως κυρίου υπαλλήλου διοικήσεως (σταδιοδρομία Α 5/Α 4) στο τμήμα Ταμείο-Λογιστήριο της Γενικής Διευθύνσεως Προσωπικού και Οικονομικών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου.

Α — Η διαδικασία για την κατάληψη της θέσεως άρχισε με την ανακοίνωση κενής θέσης αριθ. 3599 της 10ης Μαΐου 1982, σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο α, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Η ανακοίνωση αυτή καθόριζε ως εξής τα καθήκοντα που συνδέονται με τη θέση:

1 — Μετάφραση από τα γερμανικά.

«Υπάλληλος υπεύθυνος, υπό την επίβλεψη του υπόλογου για όλους τους τομείς δραστηριότητας της λογιστικής υπηρεσίας, της υπηρεσίας εισπράξεων και της υπηρεσίας ελέγχου των παγίων προκαταβολών.»

Ως προς τα απαιτούμενα προσόντα και γνώσεις η ανακοίνωση αναφέρει μεταξύ άλλων:

«— πολύ καλή γνώση των λογιστικών μεθόδων·

— πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική».

Η προθεσμία υποβολής υποψηφιοτήτων για πλήρωση της θέσεως με μετάθεση ή προαγωγή έληγε στις 25 Μαΐου 1982.

Η ενέργεια αυτή δεν είχε αποτέλεσμα. Μόνο ένας μόνιμος υπάλληλος από το Κοινοβούλιο με βαθμό Β 1 υπέβαλε υποψηφιότητα και αυτό σε σχέση με τη δυνατότητα που προέβλεπε η ανακοίνωση να οργανωθεί εσωτερικός διαγωνισμός.

Πριν ακόμα λήξουν οι προθεσμίες της εν λόγω ανακοινώσεως κοινοποιήθηκε στα άλλα όργανα των Κοινοτήτων — σύμφωνα με το άρθρο 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης —, στις 17 Μαΐου 1982, η ανακοίνωση κενής θέσης PE/A/75. Σύμφωνα με την ανακοίνωση αυτή, υπάλληλοι των άλλων οργάνων μπορούσαν, μέχρι τις 3 Ιουνίου 1982, να υποβάλουν αιτήσεις για μετάταξη, εφόσον κατείχαν το βαθμό Α 5 ή Α 4 ή — στην περίπτωση που κατείχαν το βαθμό Α 6 — εφόσον, κατά τη λήξη της προθεσμίας υποβολής υποψηφιοτήτων, είχαν αρχαιότητα τουλάχιστον δύο ετών στον εν λόγω βαθμό.

Βάσει της ανακοινώσεως αυτής ο προσφεύγων στην υπό κρίση υπόθεση υπέβαλε, στις 27 Μαΐου 1982, υποψηφιότητα για την προς πλήρωση θέση. Είναι υπάλληλος της Υπηρεσίας Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων με βαθμό Α 6, και είχε την απαιτούμενη ελάχιστη αρχαιότητα των δύο ετών στο βαθμό αυτό.

Η αίτησή του, ωστόσο, παρέμεινε ατελέσφορη. Αυτό το πληροφορήθηκε — κατόπιν αιτήσεώς του της 5ης Ιουλίου 1982 — από έγγραφο του διευθυντή προσωπικού και κοινωνικών υποθέσεων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 20ής Αυγούστου 1982. Στην επιστολή αναφερόταν ότι η ενδιαφερόμενη υπηρεσία έκρινε ότι η εκπαίδευση και η επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος δεν ανταποκρίνονταν στις προϋποθέσεις που είχαν καθοριστεί και ιδίως όσον αφορά την πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική, και ότι επελέγη άλλος υποψήφιος.

Στην πραγματικότητα, ήδη από το Μάιο του 1982, (όπως προκύπτει από έγγραφο του γενικού γραμματέα του Κοινοβουλίου προς τον πρόεδρο της επιτροπής ίσης εκπροσώπησης, της 28. 5. 1982), το Κοινοβούλιο άλλαξε τη διαδικασία προσλήψεως και αποφάσισε να εφαρμόσει το άρθρο 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, το οποίο ορίζει ότι:

«Για την πρόσληψη των υπαλλήλων των βαθμών Α 1 και Α 2, καθώς και σε εξαιρετικές περιπτώσεις για θέσεις που απαιτούν ειδικά προσόντα, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δύναται να υιοθετήσει διαδικασία προσλήψεως διάφορη από τη διαδικασία διαγωνισμών.»

Και για τη διαδικασία αυτή (σύμφωνα με την προκήρυξη προσλήψεως (PE/5/S) ίσχυαν οι ίδιες απαιτήσεις σε ό,τι αφορά τα προσόντα και τις γνώσεις. Οι αιτήσεις που υποβλήθηκαν (μεταξύ άλλων και αυτή του προσφεύγοντος) εξετάστηκαν από μια ad hoc εξεταστική επιτροπή. Με απόφαση της 6ης Αυγούστου 1982 υπάλληλος ιδιωτικής επιχειρήσεως διορίστηκε ως δόκιμος υπάλληλος, αφού προηγουμένως του είχε γίνει σχετική πρόταση ήδη από 5ης Ιουλίου 1982.

Δυσαρεστημένος από την εξέλιξη αυτή των πραγμάτων ο προσφεύγων υπέβαλε, στις 16 Νοεμβρίου 1982, διοικητική ένσταση κατά του Κοινοβουλίου. Με την ένσταση αυτή

ισχυριζόταν ότι ο αποκλεισμός της υποψηφιότητάς του ήταν αδικαιολόγητος καθόσον κατείχε τα απαιτούμενα προσόντα. Ισχυριζόταν, επίσης, ότι δεν εξετάστηκαν τα στοιχεία που προσκόμισε και εξέφραζε την αντίθεσή του για την εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Επειδή δεν υπήρξε απάντηση στην ένστασή του, προσέφυγε, στις 15 Ιουνίου 1983, στο Δικαστήριο από το οποίο ζητεί:

1. να κρίνει παραδεκτή την προσφυγή·
2. να την κρίνει βάσιμη κατ' ουσία και, κατ' ακολουθία, να ακυρώσει τον αποκλεισμό της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος·
3. να κρίνει ότι ο διορισμός του Young, βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, είναι παράνομος και, κατά συνέπεια, να τον ακυρώσει·
4. εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Το Κοινοβούλιο θεωρεί τα αιτήματα αυτά αβάσιμα, το δε δεύτερο εξ αυτών και απαράδεκτο.

Β — Επί των αιτημάτων αυτών η άποψή μου είναι η ακόλουθη.

1. Επί του πρώτου και δευτέρου ερωτήματος

Ο προσφεύγων διατυπώνει σχετικά πολλές αιτιάσεις που μπορούν, πράγματι, να συνοψιστούν ως εξής:

— η διαπίστωση ότι δεν συγκεντρώνει τα απαιτούμενα, κατά την προκήρυξη κενής θέσης, προσόντα είναι αβάσιμη, υπό την έννοια ότι είναι πεπλανημένη·

— η υποψηφιότητά του δεν εξετάστηκε ή τουλάχιστον δεν εξετάστηκε σοβαρώς και επισταμένως·

— ο αποκλεισμός της υποψηφιότητάς του είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος κατά την έννοια του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Με το απαντητικό του υπόμνημα προσθέτει ότι πληροφορήθηκε την απόρριψη της υποψηφιότητάς του με το έγγραφο του Κοινοβουλίου, της 20ής Αυγούστου 1982, δηλαδή με καθυστέρηση. Η σχετική ανακοίνωση θα έπρεπε να του είχε κοινοποιηθεί ήδη από τις αρχές Ιουλίου 1982, δηλαδή ευθύς μετά την επιλογή του προσώπου προς πλήρωση της θέσεως και την κρίση ότι ο ίδιος δεν συγκέντρωνε τις προϋποθέσεις.

α) Κατά του ισχυρισμού αυτού προβλήθηκε ένσταση απαραδέκτου με το αιτιολογικό ότι ο ισχυρισμός προβλήθηκε για πρώτη φορά με το απαντητικό υπόμνημα. Η καθής επικαλείται σχετικά το άρθρο 42, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας που καθιερώνει για την ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία την αρχή του άνευ επικουρίας δικάζεσθαι.

Η ένσταση φαίνεται βάσιμη καθόσον η αιτίαση αυτή δεν «στηρίζεται σε πραγματικά ή νομικά στοιχεία» που ανέκυψαν κατά την έγγραφη διαδικασία. Όπως, πράγματι, συνάγεται από το παράρτημα 7 της προσφυγής, η απόφαση για την τύχη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος είχε ήδη ληφθεί αρχές Ιουλίου 1982· επομένως ο προσφεύγων γνώριζε ήδη κατά την άσκηση της προσφυγής ότι μεταξύ λήψεως της αποφάσεως και κοινοποιήσεώς της στον ενδιαφερόμενο είχε παρέλθει σημαντικό χρονικό διάστημα. Επομένως πρέπει, χωρίς περαιτέρω εξέταση, να απορριφθεί ο νέος αυτός ισχυρισμός.

Επιπλέον, εύκολα μπορεί να συναχθεί ότι η αιτίαση αυτή του προσφεύγοντος δεν μπορεί να δικαιολογήσει ακύρωση της πράξεως που ενδιαφέρει την υπό κρίση υπόθεση. Βέβαια, το Κοινοβούλιο δεν εφάρμοσε ορθά τη διάταξη του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (άμεση και έγγραφη κοινοποίηση του αποκλεισμού της υποψηφιότητας), διότι αυτό δεν αφορά ίσως — αντίθετα με την άποψη

που υποστηρίζει το Κοινοβούλιο — την απόφαση περί διορισμού ενός άλλου υποψηφίου (6. 8. 1982), αλλά τη συγκεκριμένη εκείνη επιλογή που είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό του προσφεύγοντος. Η απόφαση αυτή είχε ληφθεί ήδη από τις αρχές Ιουλίου 1982, όπως συνάγεται από το έγγραφο του προέδρου του Κοινοβουλίου προς τον πρόεδρο της επιτροπής προσωπικού, της 13ης Σεπτεμβρίου 1982. Στο εν λόγω έγγραφο αναφέρεται ρητώς ότι στο διορισθέντα υποψήφιο είχε ήδη γίνει σχετική πρόταση στις 5 Ιουλίου 1982. Βέβαια, το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης επιβάλλει την άμεση κοινοποίηση προς τον υπάλληλο των πράξεων που τον αφορούν. Αυτό, όμως, αφορά την *μετά την έκδοση* μιας πράξεως διαδικασία. Η μη τήρηση της διατάξεως αυτής δεν επηρεάζει το κύρος της πράξεως που προηγήθηκε. Η μη ορθή εφαρμογή της μπορεί πράγματι να έχει σημασία από άλλη άποψη όπως για την τήρηση προθεσμιών.

6) Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επίσης ότι ο αποκλεισμός της υποψηφιότητάς του είναι εκ των πραγμάτων αδικαιολόγητος.

Ο έλεγχος της αιτιάσεως αυτής — αφορά εκτίμηση προσόντων — είναι αυστηρά περιορισμένος, σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (πχ. ύπαρξη προφανούς πλάνης). Στη σχετική προκήρυξη κενής θέσης αναφερόταν ότι απαιτείται «πολύ καλή γνώση της λογιστικής με πληροφορική». Ήδη με το έγγραφο της 20ής Αυγούστου 1982 είχε κατά τρόπο γενικό δηλωθεί στον προσφεύγοντα ότι η μόρφωση και η επαγγελματική του πείρα δεν ανταποκρίνονταν στα απαιτούμενα προσόντα. Συμπληρωματικά του είχε δηλωθεί ότι αυτό αφορά ιδίως την πείρα του στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική. Όπως διευκρινίστηκε και κατά την απάντηση σε ένα από τα ερωτήματα που υπέβαλε το Δικαστήριο:

— η πείρα που είχε αποκτήσει ο προσφεύγων ως καθηγητής της λογιστικής σε γυμνάσιο, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως *πρακτική* πείρα,

— ο προσφεύγων δεν ανέφερε περισσότερα στοιχεία ως προς τα καθήκοντά του στο λογιστικό γραφείο που εργάστηκε, γεγονός που αποκλείει το ενδεχόμενο να είχε αποκτήσει εκεί *πολύ καλή* γνώση λογιστικής,

— στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ο προσφεύγων ήταν υπεύθυνος μόνο για τις εισπράξεις, γεγονός που δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκές για την προς πλήρωση θέση, δεδομένου ότι στο Κοινοβούλιο ανάλογα καθήκοντα επιτελεί υπάλληλος με βαθμό B1, και

— το σύστημα Sagap -2 που αναφέρει ο προσφεύγων στο βιογραφικό του σημείωμα αφορά μόνο την επεξεργασία δεδομένων κατά την τήρηση *διευθύνσεων*· η συνεργασία του, λοιπόν, στην εγκατάσταση του συστήματος αυτού δεν μπορεί να θεωρηθεί ως αξιόλογη πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική.

Ο προσφεύγων αντιτάσσει στα ανωτέρω τις σπουδές του που τον οδήγησαν στο να γίνει το 1965 «Professeur d'Économie d'Entreprise et de Comptabilité» (καθηγητής οικονομικής των επιχειρήσεων και λογιστικής). Αναφέρει, εξάλλου, ότι από το 1965 μέχρι το 1971 εργάστηκε (με μια μικρή διακοπή) ως καθηγητής στον τομέα αυτό και τονίζει ότι από το 1968 απασχολήθηκε σε ένα «Cabinet d'Expert comptable et financier». Κατά την άποψή μου δύσκολα μπορεί να αμφισβητηθεί ότι συγκέντρωνε τη *μία* από τις απαιτούμενες προϋποθέσεις (πολύ καλή γνώση των λογιστικών μεθόδων)· εν πάση περιπτώσει είναι εντελώς αδικαιολόγητη αρνητική απόφαση μόνο με βάση τα

υποβληθέντα δικαιολογητικά, χωρίς δηλαδή συμπληρωματική εξέταση.

Αντίθετα, διαφορετική είναι η περίπτωση σε ό, τι αφορά την άλλη σημαντική προϋπόθεση για την κατάληψη της θέσεως, δηλαδή την πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική. Βέβαια, ο προσφεύγων στο απαντητικό του υπόμνημα ισχυρίζεται ότι διαθέτει πολύ *καλές γνώσεις* στον τομέα αυτό. Από το βιογραφικό του σημείωμα, όμως, δεν μπορεί να συναχθεί ότι μπόρεσε να αποκτήσει σχετική πείρα πριν από την είσοδό του στην υπηρεσία της Κοινότητας (πχ. κατά την υπηρεσία του στο προναφερθέν «Cabinet d'Expert comptable»), και σε ό,τι αφορά την πείρα του στην Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που επικαλείται (τη συμβολή του δηλαδή στην εγκατάσταση του συστήματος Sagap-2), το Κοινοβούλιο παρατηρεί, χωρίς να το αντικρούει ο προσφεύγων, ότι το σύστημα αυτό περιορίζεται στην τήρηση διευθύνσεων και επομένως δεν μπορεί να θεωρηθεί ως η δέουσα πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική.

Μπορεί, επομένως, να γίνει δεκτό — χωρίς αυτό να σημαίνει παρέμβαση στο πεδίο της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει η διοίκηση — ότι η απόρριψη της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος σε σχέση με το σημείο αυτό είναι πράγματι δικαιολογημένη και επομένως δεν μπορεί να επικριθεί λόγω υπάρξεως πεπλανημένης εκτιμήσεως.

γ) Ο προσφεύγων αμφισβητεί, επίσης — προβάλλοντάς το ως λόγο ακυρώσεως — ότι το Κοινοβούλιο δεν εξέτασε επισταμένως την υποψηφιότητά του, όπως ήταν υποχρεωμένο να το πράξει σύμφωνα με τη διαδικασία πληρώσεως μιας θέσεως. Επικαλείται προς τούτο το γεγονός ότι η υπεύθυνη εξεταστική επιτροπή δεν ήλθε σε επαφή μαζί του ούτε ζήτησε συμπληρωματικά στοιχεία. Υποστηρίζει, επίσης — επικαλούμενος σχετικά το γεγονός ότι είχε ήδη γίνει πρόταση στο διορισθέντα υπάλληλο από τις 5 Ιουλίου 1982 — ότι η επιλογή έγινε με απαράδεκτη ταχύτητα.

Και στο σημείο αυτό δεν μπορώ να ακολουθήσω τον προσφεύγοντα.

Εκείνο που έχει σχετικά σημασία για όσους αιτούνται την πρόσληψή τους, βάσει του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, είναι ότι υποχρεούνται να υποβάλουν όλα τα δικαιολογητικά που απαιτούνται σύμφωνα με την προκήρυξη κενής θέσης ώστε να αποδείξουν ότι συγκεντρώνουν τις προϋποθέσεις για το διορισμό τους. Καταρχήν, λοιπόν, το αρμόδιο όργανο δεν είναι υποχρεωμένο να ζητήσει πληροφορίες και διευκρινίσεις προκειμένου να συμπληρώσει τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν. Όπως εξάλλου, προανέφερα, στην υπό κρίση υπόθεση, τουλάχιστον σε ό,τι αφορά την πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική μπορούσε να ληφθεί απορριπτική απόφαση, χωρίς άλλη εξέταση, μόνο βάσει των στοιχείων που προσκόμισε ο προσφεύγων. Δεν υπήρχε κανείς προφανής λόγος για το Κοινοβούλιο να επιδιώξει περαιτέρω επαφές με τον προσφεύγοντα, προκειμένου να αποφύγει την αιτίαση ότι εξέτασε επιφανειακά μόνο την αίτησή του.

Σημαντικό, επίσης, είναι ότι υποβλήθηκαν λίγες μόνο υποψηφιότητες. Στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 1, στοιχείο γ, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης υποβλήθηκε μία μόνο υποψηφιότητα, η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος. Η προθεσμία, στην περίπτωση αυτή, έληγε στις 3 Ιουνίου 1982. Αλλά, και στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, υποβλήθηκαν λίγες μόνο υποψηφιότητες, όπως βεβαίωσε το Κοινοβούλιο χωρίς αυτό να αμφισβητηθεί. Το γεγονός, επομένως, ότι η εξεταστική επιτροπή που συνέστησε το Κοινοβούλιο σχημάτισε την κρίση της σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, δεν σημαίνει ότι επέδειξε αδικαιολόγητη σπουδή και ότι προέβη σε μη επισταμένη εξέταση.

(δ) Πρέπει τέλος να εξεταστεί ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος για ελλιπή αιτιολογία, δηλαδή, πρέπει να κριθεί αν το έγγραφο της 20ής Αυγούστου 1982, με το οποίο γνωστοποιήθηκε στον προσφεύγοντα ο αποκλεισμός της υποψηφιότητάς του, μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπαρκώς αιτιολογημένο, κατά την έννοια του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

Ο προσφεύγων επικαλείται κυρίως, προς το σκοπό αυτό, τη νομολογία που αναφέρεται σε αποφάσεις εξεταστικών επιτροπών με τις οποίες δεν γίνεται δεκτή η συμμετοχή υποψηφίων σε διαγωνισμούς. Πράγματι, σε παρόμοιες περιπτώσεις, έχουν γίνει δεκτές ορισμένες απαιτήσεις ως προς την αιτιολογία των πράξεων οι οποίες θίγουν τους υπαλλήλους. Έτσι κρίθηκε ως ανεπαρκές το να αναφέρεται απλώς ποιες προϋποθέσεις δεν συγκεντρώνει ο υποψήφιος [1] και κρίθηκε απαραίτητη η γνωστοποίηση των κριτηρίων βάσει των οποίων έγινε η επιλογή κατά το προκαταρκτικό στάδιο της διαδικασίας επιλογής [2].

Αν κριθεί, κατά τα ανωτέρω, η αιτιολογία της αποφάσεως της 20ής Αυγούστου 1982 (την οποία έχω ήδη παραθέσει στην αρχή) δύσκολα μπορεί να θεωρηθεί ως επαρκής, καθόσον, εκτός από τη σαφή άστοχη γενική αναφορά στη μόρφωση και την επαγγελματική πείρα του προσφεύγοντος δεν αναφέρεται συγκεκριμένα παρά μόνο σε μία από τις προϋποθέσεις διορισμού (πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική). Θέλω επίσης να προσθέσω ότι κατά τη γνώμη μου, από την άποψη αυτή, για τον αποκλεισμό ενός υποψηφίου στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης δεν μπορεί να ισχύσει διαφορετικό μέτρο από εκείνο που ισχύει για τις αποφάσεις των εξεταστικών επιτροπών για τη μη περαιτέρω εξέταση μιας υποψηφιότητας.

1 — Απόφαση της 15ης Μαρτίου 1973 επί της υποθέσεως 37/72, Antonio Marcato κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1973, σ. 361, 359, σκέψεις 21 και 22.

2 — Απόφαση της 28ης Φεβρουαρίου 1980, επί της υποθέσεως 89/79, Francesco Bonu κατά Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1980, σ. 553, 563, σκέψη 5.

Ωστόσο, δεν επιθυμώ να προτείνω να γίνει δεκτό το πρώτο αίτημα της προσφυγής βάσει του άρθρου 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Εύκολα προκύπτει ότι αυτό δεν είναι εύλογο, εφόσον, όπως αποδείχθηκε, η απόρριψη της αιτήσεως προσλήψεως που είχε υποβάλει ο προσφεύγων ήταν *πράγματι* δικαιολογημένη και ότι, επομένως, η επανάληψη της διαδικασίας σε ό,τι αφορά τον προσφεύγοντα, μετά από την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, θα κατέληγε και πάλι σε αρνητικό αποτέλεσμα. Οι μόνες συνέπειες που μπορούν να έχουν στην περίπτωση του προσφεύγοντος οι κρίσεις που αφορούν το άρθρο 25 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, πρέπει να περιοριστούν στον τομέα της επιβολής των δικαστικών εξόδων. Αυτό σημαίνει ότι, παρά την απόρριψη των αιτημάτων του προσφεύγοντος, το Κοινοβούλιο πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 3, εδάφιο 2, του κανονισμού διαδικασίας και τούτο για τον πρόσθετο λόγο ότι δεν κοινοποιήθηκε καμία απόφαση με συμπληρωματικές διευκρινίσεις προς τον προσφεύγοντα, ως προς τη διοικητική ένσταση που είχε υποβάλει, που θα μπορούσε ίσως να τον αποτρέψει από την άσκηση προσφυγής.

(ε) Κατά συνέπεια, και συνοψίζοντας, θεωρώ ότι δεν υφίσταται κανείς λόγος να γίνουν δεκτά το πρώτο και το δεύτερο αίτημα της προσφυγής.

2. Επί του τρίτου αιτήματος

Όσον αφορά το τρίτο αίτημα πρέπει πρώτα να εξεταστεί η ένσταση του Κοινοβουλίου κατά την οποία το αίτημα είναι *απλώς απαράδεκτο*. Πράγματι, ο προσφεύγων δεν έχει, κατά το Κοινοβούλιο, κανένα έννομο συμφέρον να προβάλει αιτιάσεις ως προς το διορισμό άλλου υποψηφίου στην προκηρυχθείσα θέση, εφόσον ο ίδιος, σε περίπτωση ενδεχόμενης ακύρωσης της αποφάσεως της 6ης Αυγούστου 1982, δεν έχει καμία προοπτική να καταλάβει τη θέση, δεδομένου ότι δεν συγκεντρώνει τις απαιτούμενες προϋποθέσεις.

Η ένσταση αυτή, σύμφωνα με τα όσα έχω ήδη αναφέρει σχετικά με το πρώτο αίτημα και τα όσα συνάγονται από τη νομολογία που αφορά το ζήτημα αυτό, είναι προφανώς αβάσιμη.

Έχει πράγματι υπογραμμιστεί, πχ. στην απόφαση επί της υποθέσεως 81 έως 88/74 [1], ότι πρέπει να υφίσταται προσωπικό συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως και στην απόφαση επί της υποθέσεως 85/82 [2] διευκρινίστηκε ότι εκείνο που έχει σημασία είναι η προσβαλλόμενη πράξη να βλάπτει προσωπικά εκείνον που ζητεί την ακύρωσή της· αντίθετα προσφυγές προς το συμφέρον του νόμου ή του κοινοτικού οργάνου δεν επιτρέπονται.

Όπως ήδη έχει γίνει δεκτό, ορθώς το Κοινοβούλιο έκρινε ότι ο προσφεύγων δεν συγκεντρώνει όλες τις προϋποθέσεις που έθετε η ανακοίνωση κενής θέσης και ιδίως δεν διέθετε την απαραίτητη σχετικά πείρα στον τομέα της λογιστικής με πληροφορική. Εφόσον αυτό αληθεύει, ο προσφεύγων δεν έχει, πράγματι, κανένα άξιο προστασίας συμφέρον να προσβάλει το διορισμό άλλου υποψηφίου στην επίδικη θέση. Διαφορετικά αυτό θα σήμαινε ότι ο προσφεύγων θα μπορούσε να ζητήσει έλεγχο της ορθής εφαρμογής των διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, χωρίς ο ίδιος να μπορεί να αποκομίσει όφελος από τα αποτελέσματα του εν λόγω ελέγχου.

Και το τρίτο, λοιπόν, αίτημα της προσφυγής πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί. Υπό τα δεδομένα αυτά, νομίζω ότι μπορώ να παραλείψω την εξέταση και των άλλων σχετικών αιτιάσεων που πρόβαλε ο προσφεύγων, ότι δηλαδή:

— δεν συνέτρεχαν, πράγματι, οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 29, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (ύπαρξη εξαιρετικής περιπτώσεως και πλήρωση θέσεως που απαιτεί ειδικά προσόντα),

— δεν ήταν επαρκώς αιτιολογημένη η απόφαση περί εφαρμογής της εν λόγω διατάξεως, και

— το Κοινοβούλιο εσφαλμένα παρέβλεψε το γεγονός ότι η επιτροπή ίσης εκπροσώπησης έδωσε τη συγκατάθεσή της για εφαρμογή της διαδικασίας του άρθρου 29, παράγραφος 2, υπό την προϋπόθεση ότι θα δοθεί επαρκής δημοσιότητα.

Γ — Κατά συνέπεια, προτείνω να απορριφθεί η προσφυγή του Picciolo και να καταδικαστεί το Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

1 — Απόφαση της 29ης Οκτωβρίου 1975 επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων 81 έως 88/74 Giuliano Marenco και λοιποί κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, Slg. 1975, σ. 1247, 1255, σκέψεις 5 έως 7.

2 — Απόφαση της 30ής Ιουνίου 1983 επί της υποθέσεως 85/82, Bernard Schloh κατά Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, σκέψη 14 (Συλλογή, σ. 2105).